SEDRINA

(confesiune)

de Lucian Mareş

Mai demult incercasem sa vindec aceasta presupusa boala, dar mai mult ca sigur ca ma aflasem pe un drum gresit! Si cand spun asta, ma gandesc la fostul meu psiholog, cu care imi placea sa discut nimicuri. Sau cel putin, daca ar mai fi trait, mi-ar spune acelasi lucru cu specifica-i imbecilitate geniala de care a dat intodeauna dovada: "Nu exista boala care sa nu poata fi vindecata."

Ce imbecil!

Totusi... poate avea dreptate.

Nimeni nu m-a putut vindeca deoarece eu nu aveam nici o boala.

Singurul lucru cu adevarat inteligent pe care l-a spus, a fost cu o clipa inainte de a-i infige pixul in cap. Mi-a spus ca fiecare are nebunia lui. Auzind a mii-a oara vorbele astea atat de profunde si totodata atat de ieftine si de inutile, mi-am dat seama ca el nu poate ajunge mai departe de atat. Doctorul acela, care consideram ca are o inteligenta peste medie, care cateodata dadea semne ca m-ar intelege in profunzimea naturii mele, nu mai avea suflet! El nu era un suflet, ci un creier care analizeaza, spune, vorbeste, da raspunsuri si genereaza intrebari exact ca o masina. Poate candva a avut suflet, dar in timp acea scanteie s-a stins in el, mintea luand locul inimii, luand locul inspiratiei si instinctului.

Poate din cauza Sedrinei.

Oricum, a fost de datoria mea sa-l eliberez! Ma saturasem de golemi cu pretentionisme filosofice.

Adevarul este ca imi plac oamenii.

Sensibilitatea lor cateodata ma umple de mila si compatimire, iar altadata vederea ei imi evoca stari de greatza fiziologica. Greata asta ajunge sa se transforme in ura necontrolata si furie bestiala, iar in clipele acelea in care echilibrul interior se rupe, ma simt fericit.

Nu mi-am dat seama cat de fericit pot fi, decat acum o saptamana, cand am fost prima oara dupa multi multi ani la o discoteca. Faptul ca un personaj involut imi sarea in ochi de de departe, din modul in care spargea semintzele cu o singura mana, parea sa imi genereze o oarecare stare de discomfort. Din clipa in care l-am vazut am dorit sa-i sparg fatza. Nu stiu de ce.... nu puteam sa-mi explic in acel moment ce mana necunoscuta ma impingea spre el, si ce forta nebanuita imi inclesta pumnul transformandu-mi-l intr-un ciocan desfigurator.

Dar de ce sa-mi explic? mi-am zis eu in clipa aceea. De ce sa ucid tot farmecul vietii cu logica mea rece? Nu e mult mai minunat sa te lasi prada trairilor, sa te lasi dus de valurile emotiilor? Ma simt viu. Nu sunt rece... ci

sunt viu, mai viu decat multi altii. Dar de ce sa mai lungesc firul gandurilor? Adevarul sufera de prea multa analiza!

Nu am stat pe ganduri multa vreme. Nu am stat sa ma intreb de ce simt nevoia de a-i sparge fatza acelui idiot. Doar am facut-o! Pur si simplu am facut-o. Am mers direct spre el, si l-am lovit cu sticla de bere in cap, iar cu cealalta mana i-am sprijinit pumnul in figura, spargandu-i nasul. Inca dinainte sa cada toate cioburile pe jos, am inceput sa-l lovesc sistematic si necontrolat cu ambii pumnii in fatza si in stomac. Nu ii lasam timp nici sa horcaie sau sa sangereze.

Cei zece prieteni cu care era, nu au putut face nimic. Simteam mirosul de frica pe care il emenau toti porii lor de idioti transpirati. Miroseau prea urat ca sa pot sta acolo, de aceea m-am hotarat sa plec.

Miroseau a Sedrina.

Nu m-a frapat faptul ca bodyguarzii au fost prea socati de cele intamplate ca sa se poata dezmeticii. Datoria lor era sa ma bata - dealtfel singurul lucru pe care il stiau face bine si eficient. Dar ei au stat ca prostii si s-au uitat la mine cum ies. Pana sa-si dea seama ce s-a intamplat cu-adevarat, eu eram deja departe. Au stat acolo ca niste incapabili, in timp ce eu am trecut ca o umbra printr-o incapere funebra plina de statui urat mirositoare.

Dar totusi - de ce l-am lovit? In curand veti intelege.

E placut sa vezi ca toate faptele tale fac parte dintr-un plan maret, dintr-un plan perfect, pe care nici macar tu nu-l intelegi. Trebuie doar sa crezi in el, trebuie doar sa crezi in tine, in pulsiunile si emotiile tale. Tipul ala dadea din cap succesiv, si se parea ca il distreaza muzica aia. Fuma cu o mana, spargea seminte cu alta, si se uita cu balele curgandu-i dupa niste tipe cuminti care au facut gresala sa calce in acel loc nesigur, unde o multime de dezaxati umbla liberi. Stiu, o sa va para o mare ipocrizie ca sunt eu cel ce spun asemenea lucruri, mai ales dupa cele intamplate si relatate de mine aici. Dar poate in timp ma veti cunoaste, si va veti da seama ca EU sunt cel normal, iar ceilalti sunt cei nebuni in aceasta lume. E mult de spus, dar usor de inteles. Tot ce sper e ca aceste confesiuni sa va ajute, sa va faca sa simtiti ce simt eu, ca apoi sa puteti vedea intelepciunea ascunsa in planurile si actiunile mele pe care aici, pentru voi, am sa le relatez!

Oricum, era o muzica de cacat, si cred ca si asta e unul din factorii care m-a determinat sa bat pe cineva. De cand cu revolutia culturala, nu mi-a mai fost dat sa ascult ceva de calitate. Muzica proasta, anturaje imbecile, atmosfera de cacat, manelisme inftine, maieuri, muschi, tigari slabe, bauturi artificiale, droguri pacifiste si atitudini snoabe - doar asta imi era dat sa intalnesc de cand s-a votat Legea Libertatilor Sociale.

Totul a inceput in ziua aceea in care niste imbecili au urlat in fata guvernului ca vor libertate. Guvernul a pus armata pe ei si i-a eliberat. Definitiv.

Dar au aparut altii. Si ei au fost eliberati.

Era de parca toata natiunea voia sa se sinucida. Toti umblau drogati pe strazi, si parea ca nu prea le pasa de tancurile care ii calca in senile. Se vedea asta pe fetzele lor fericite. Chiar dupa ce le zborseau fatza cu senila tancului, aveai impresia ca inca se mai vede un zambet. Mureau fericiti, caci aveau Sedrina in ei.

Dar nu am cum sa ii condamn.

Stiu si eu preabine cum era mai demult.

Credeam ca ar putea exista si o alta cale. Dar nu se punea problema unei alegeri. Sedrina era pretutindeni si toata lumea si-o putea permite. De ce n-ar fi luat-o? Realitatea de pana atunci era mai frumoasa?

Nicidecum.

Sedrina oferea o alternativa, ceva ce sistemul social nu a oferit omenilor niciodata.

Pamantul era poluat. Numai cei bogati isi permiteau sisteme de filtrat respiratia artificiale. Ceilalti sufereau cu totii. Ceilalti erau nevoiti sa inhaleze mizeria din aer. Cei puternici se adaptau, iar cei slabi cadeau victimele hazardului genetic. Mutantii erau curatati in liniste, asadar abomianatiile nu apucau sa se rapandeasca. Zeci de ani mizeria a continuat, iar uimitor, oamenii astia de nimic si-au acceptat soarta. Ma nascusem intr-o lume distrusa, si pe vreme ce ma maturizam, realizam ca pentru mine nu exista alegere. Spre deosebire de ceilalti, eram inteligent si nu puteam tolera asa ceva.

M-am inscris intr-o organizatie terorista locala.

Pe-atunci era ceva la moda.

Majoritatea tinerilor puteau opta intre facultate si terorism. Sa fi terorist era ca si cum ai fi lucrat ca freelancer. Cariera in terorism, in orice caz, era mai promitatoare decat cea de a deveni drona sociala.

Daca voiai sa urmezi facultatea consemnai de bunavoie la sclavia sociala. Statul iti platea tie studiile iar tu ii vindeai lui sufletul si trupul. Nu mai aveai libertati, totul iti era calculat, monotorizat. programat. Ti se spunea unde sa te pisi, cum sa te caci, la ce ore sa mananci, cand sa te culci, si mai ales, cate ore din zi si cati ani din viata munceai in folosul societatii spre a-i plati favorul pe care ti l-a facut sponsorizandu-ti educatia.

Pentru mine asa ceva era inacceptabil.

Nici celorlalti nu le placea, dar taceau si inghiteau rahatul cu linguritza. Dupa cativa ani - incepea sa le placa gustul.

Din clipa in care alegeai acest drum, o faceai in speranta ca vei avea si tu o pozitie decenta in lumea aia moarta. Sperai ca vei ajunge sa iti permiti obtine macar un fltru de respiratie. Dar speranta murea ultima - iar asta era un lucru tragic, dar si frumos. Speranta era sursa tuturor slabiciunilor cat si a virtutilor umane. Din pacate teoria asta se aplica numai la cei mediocrii.

Eu nu mai speram. Eu nu mai speram nimic - doar stiam! Stiam ca am sa schimb sa schimb EU lumea, sau am sa mor incercand.

Dar nu a mai fost cazul.

Insasi Dumnezeu mi-o luase inainte!

Filosofic vorbind, lucrurile nu puteau sa aiba o intorsatura mai minunata decat aceasta. De parca insasi Dumnezeu ar fi dat omenirii o a doua sansa, coborandu-se pe cloaca asta imputita si mizeria pe care noi o numim Terra.

Din toate abominatile biologice nascute din focul invizibil al radiatiilor, din atmosfera infecta si irespirabila, din praful acela cu aroma de metal, din gaura stratului de ozon care era mai mult o gaura decat un strat, din tot ce ne consuma incet, incet, viata - s-a nascut Sedrina!!!

De cand ultravioletele au ajuns sa sintetizeze sedrina in toate plantele de pe Terra, schimbarea s-a produs lent. Dar porcii din guvern si-au dat seama. Oamenii nu mai erau productivi. Nu mai erau animati de dorinte limitate si de sperante alimentate, iar asta le ucidea motivatia. Dar erau fericiti. Si asta lor nu le convenea.

Au fabricat un antidot, si-au fortat pe toata lumea sa-l ia. Au fost presiuni, oamenii refuzant "tratamentul". Nu aveau nevoie de el. De ce ar avea? Sedrina ii facea fericiti.

Apoi au inceput sa-l administreze fortat. Unitati de politie autonoma, prindeau oamenii pe strada si infigeau antidotul in ei. Unii mureau pe loc, in chinuri groaznice, deoarece deseori organismul respingea antidotul, si asta doar pentru ca nemernicii voiau sa introduca un concentrat al antidotului care ofera imunitate timp de mai multe saptamani - bineinteles, daca supravietuiai reactiilor adverse.

Viermii aceia bogati, cu aparatele lor de respiratie, cu mancarea lor filtrata, cu clismele lor de ser biologic imbunatatit, nu reuseau sa inteleaga de ce oamenii refuza sa ia acel antidot. Ei nu puteau simtii. Probabil nici nu voiau sa simta Sedrina. Viata lor era fericita, iar puterea asupra celorlalti era singurul drog de care ei aveau nevoie. Nu acceptau schimbarea, si le placea sa aiba sclavi ca pana atunci.

Pentru gunoaiele din conducere, totul a fost minunat, pana a aparut Sedrina. Manipulau oamenii cu televizorul, ii torturau subliminal prin absolut tot ce exista afisat, tiparit, vazut, auzit, simtit si mirosit. Au devenit experti in asa ceva. Nu exista cenzura, deoarece toti oamenii erau dresati. De cand erau mici opii, le spalau creierele cu desene animate prelucrate subtil. Nu exista alegere, nu exista libertate.

Cand si-au desavarsit arta de a le baga subliminal idei in cap, au trecut la nivele mai avansate. Foloseau unde de fregventa joasa. Bagau emitatoare in toate oresele, in toate comunele si satele. Cu ele, in orice clipa puteau sa baga creierele sclavilor lor in anarhie absoluta sau in somn controlat. Cred ca daca mai cercetau mult, puteau sa le genereze la toti oamenii care nu aveau dezinhibatorul implantat in cutia craniana, erectii

spontane. Au creeat o societate perfecta, o democratie aparenta, un impecabil joc al mastilor pe scena din spatele careia ei trageau sforile in liniste si nederanjati de nimeni. Odiosii au pus la punct un sistem impecabil, dar cu toata tehnologia lor, s-au vazut depasiti de realitatea chimica a sedrinei. Sedrina oferea libertate, oferea viziune, oferea fericire. Cand aveai sedrina in tine, vedeai esentialul.

Vedeai cum sistemul acela de rahat trebuie aruncat la gunoi. Totul trebuia ars din temelii, si cei inteligenti stiau asta. Dar Sedrina inhiba violentza. Si oamenii acceptau in liniste. Erau batuti si omorati ca vitele, dar ei acceptau cu resemnare, sperand si visand la pacea care a sa vina. Martiri de rahat, care si-au vazut visul realizat - asta sunt toti!

In final, au facut revolutia aia tampita. Dar aia nu a fost revolutie. Au iesit toti in strada, unde armata i-a executat pe toti si i-a calcat in picioare, pana cand a ramas fara munitie. Apoi guvernul, in neputinta de a face altceva a votat Legea. Toate atrocitatile I-au fost ietate, iar oamenii acum se bucurau de beneficiile lelgii 84, cu privire la Libertatile Sociale, unde in paragraful 1, aliniatul 3 scrie negru pe alb - oamenii au dreptul de a-si alege, lipsiti de constrangeri exterioare, nivelul de realitate in care decid sa traiasca si in care decid sa se implice...

Pe scurt - Sedrina devenise un drog legal.

Dar eu nu puteam fi multumit cu atat. Voiam sa vad sangele asupritorilor curgand. Voiam sa ma intorc undeva in istoria de dinainte de secolul 21, in timpurile in care proverbiala si democratica alternantza la putere, era facuta prin varsare de sange si linsaj. Ma infuria resemnarea cu care oamenii acceptasera totul. Guvernul nu se schimbase. Ceva in constitutia lumii era murdar, si eram sigur de asta. Tot mai des imi zura gandul la una din vechile mele pasiuni - terorismul.

Chiar nu puteam fi fericit in lumea aceasta?

Gandul ca cineva ar putea fi fericit, date fiind circumstantele existentei pe care le cunoasteam preabine, ma faceau sa ma pierd cu firea. Doar banuiala ca cineva e fericit ma umplea de o furie necontrolata de ale carei urmari nu mai puteam fi responsabil in nici un fel. Pur si simplu innebuneam cand vedeam zambetul acela tamp de fericire mediocra pe fata unor oameni de care ma loveam pe strada. Cateodata le spargeam zambetul acela cu un picior tintit direct in figura, cu o flegma in fatza, sau cu o palma data cu o asa putere, incat victimei ii se umflau gingiile.

Cateodata voiam sa fiu subtil si chiar reuseam. Faceam cunostiinta cu "fericitul", il intrebam cum de reuseste sa-si mentina optimismul. De obicei plictisitii astia loviti de dobitocia extatica a fericirii neconditionate, intodeauna erau saritori, aveau chef de vorba, si pareau ca vor sa te ajute - de parca eu eram cel care avea o problema! De fapt ajungeam sa ii ajut eu pe ei, sa le distrug cu argumente toate motivele pentru care ar trebuii sa fie fericiti, si sa le arat ca ei au motive reale doar pentru ca sa nu fie fericiti. Unii plecau tristi, altii erau prea incapatatati si prea orbi ca sa inteleaga. Cand vedeam ca nu ajung la nici un fel de rezultate folosind vorba buna, foloseam forta bruta.

Cand te indoiesti de ceva, foloseste forta bruta!

Ultimul argument intodeauna reusea sa stinga zambetul acela tampit de pe fatza: "Un motiv sa nu fi fericit este ca eu as putea sa iti mut zambetul ala de fericire pe partea cealalta a fetei".

Cand spuneam ceva de genul asta, zambetul disparea. Dar numai pe moment. Sedrina rezolva totul.

Asa cum spuneam, ajunsesem sa cred ca eu sunt problema, si nu ceilalti. Nu reuseam sa ma integrez in aceasta noua lume in care toti oamenii erau drogati cu fericire, in timp ce cativa din umbra se chinuiau sa ii mai poata tine sub control, storcandu-le vlaga, obligandu-i sa munceasca pentru comunitate.

Am crezut ca am o problema de adaptare si m-am dus la psiholog. In psiholog gasesc un confident simpatic, deoarece el facea parte din clasa superioara, pentru care a putut exista de la inceput alegere. Folsosea filtru de respiratie si consuma mancaruri purificate, fapt ce facea ca nivelul de sedrina existent in sangele lui sa fie mult diminuat. Parea inteligent, pana cand mi-am dat seama ca, defapt, el isi foloseste inteligenta doar pentru a-mi distrage mie atentia de la esential. Se invartea in cerc cu argumentele lui, cu logica lui, cu cuvintele lui pe care le tot incalcea pana cand le dadea un sens aparent. La urma urmei, era si el bizar ca toti ceilalti, dar intr-un mod diferit. Eu eram pacientul lui, iar el in loc sa ma ajute, purta dialoguri cu mine incercand sa ma incurce in supozitii. Ce sens aveau toate astea? Eu ii puneam intrebari simple si logice, si eram sincer cu el, si mai mult de atat voiam sa fiu ajutat. El in loc sa ma ajute sa ma vindec, imi tot spunea ca sunt bolnav.

Dar ochii mi s-au deschis.

Este vina mea ca sunt imun la otrava fericirii?

Si faptul ca sunt singurul om ramas normal in lume, ma face pe mine bolnav? Nebunia e relativa! Raspunsul era in organismul meu, nu in capul meu. Eram imun la Sedrina, o normala anomalie biologica. Apare un caz la cateva sute de mii. O nimica toata - o simpla imunitate biologica. Corpul meu secreta un anume fel de anticorpi care neutralizau efectele Sedrinei. Trebuie sa-mi fi dat seama de mai demult de acest fapt. Dar de unde sa fi stiut? Cei drogati cu Sedrina nu stiu niciiodata ce poarta ei in sange. Pentru ei totul e normal, este nivelul lor de realitate, iar cine nu se integreaza in el este considerat un out-sider, un nebun, un dezaxat.

Nu pot sa spun ca ma simteam pierdut ci mai degraba eram convins de faptul ca m-am regasit. Totusi, e placut sa constati ca inca te poti surprinde pe tine insuti

Asadar, eliberat de totul, si intelegand pe deplin implicatiile Revolutiei Culturale si ale legii 84, i-am infipt pixul in cap psihologului, ca o semnatura, ca o afirmare a libertatii mele urlandu-i in acelasi timp in urechea din care a inceput sa-i tasneasca sangele:

"In concordanta cu legea 84 subscriu nivelului meu de realitate!"

Eu sunt teama celorlalti, si lasitatea lor; iar pentru ego-ul meu ramane satisfactia ca sunt deasupra celorlalti. O furie de-a mea ar ingropa pe toti in balele nimicului, un singur suflu de-al meu ar dobori totul in esenta vidului, un pumn de-al meu ar descompune pe oricine in mii si mii de particule de lava.

Majoritatea oamenilor tind sa ignore absurdul vietii. Ei pot fi impartiti in trei categorii: inocentii, cei practici si imbecilii. Toti au in comun o viata binecuvantata, lipsita de chin, pentru ca nu se implica. Sedrina ii protejeaza. Doar spiritul genial se imbata cu durere, ii este foame de absurd. Traieste prin chin si asimileaza absurdul. Daca acest spirit ar reusi sa re-inventeze lumea, sa o recreeze din nou in absurd, sa o schimbe in totalitate din temelii, el si-ar gasi fericirea in noul desert mundan.

Fericirea zace dincolo de nebunie.

Oamenii care evitau absurdul ca sa-si satisfaca nevoia de iluzie vor fi de-acum inainte pedepsiti si ruinati interior pentru nepasarea lor, iar eu sunt geniul ce va aduce aceasta noua ordine!

Sedrina sa va binecuvanteze, caci daca nu, o voi face eu.

Nu ma scuipati pe mine. Scuipati oglinda!

Eu cel putin am avut curajul sa aleg.